

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Idunna. En Nytaarsgave for 1811

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 69. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_148A-txt-shoot-idm2872/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

(69)

Obin lade
Vilen fare,
Saa som Ordet
Farer nu!

Hlodur vilde at man skulde tage Gissur, men Humle vilde det ei, og Gissur raabte, alt som han sporede Hesten: vi ræddes ei for eder, I Huner; og ei for eders Hornhuer. Gissur red hjem og sagde Tidende om Hunchærens Mangfoldighed, og da sendte Angantyr Budstikken alle Veie fra sig, og skønnede hver Mand til sig, som mægtede Vaaben at bære, men der Folket var sanket af de næste Fylker, da uddrog han til Dunheden med saamangen god Kamp, dog havde Hunen Tvende mod Een. De reiste nu Telte og sov om Natten, men om Morgenen dernæst begyndte hin største Kamp, som været haver i Nordenlande, thi det er sagt, at den stod i otte samfælde Dage, mange Tusinde faldt, dog mest af Angantørs Mænd, enddog det savnedes lidet, thi hver Dag dreve til ham store Flokke af Landsfolk. Den niende Dag hvilde

(70)

sig Hæren og skæfede Epyd og hvæfede Sværd, men ei var derpaa at tænke, at jorde de Faldne, thi den ganske Dal var fuld af Døde, og Blodet gik til Hestebringge. End vare alle Høvdinge ilive, og paa den tiende Dag blæfes i Lur, saa det gjaldede milevidt og hver Høvding æggede Sine, som han kunde bedst. Det bød Hlodur Huner at betænke, at de vare stædte i fremmed Land, og ondt var om Frelse at bede, hvis de ei vunde Seier; men ei gjordes mere behov til Jyder at sige, end det som de Alle forstode, at her var at stride for Guder og Fædreland. Hvæst blev Striden i Dag, thi nu ginge Høvdinge ud af Skjoldborgen og prøvede Størke og Sværde, Gissur maatte falde for Hlodur, og Humle for Orm, men da der lakkede ad Aften, da begyndte Huners Fylking at svigte, og Angantyr gik derigennem med Tirfing, og skiftede Hug med sin Broder og Hlodur faldt. Hunchæren var nu høvdingløs enddog Høvding gjordes nu lidet behov, thi ei vare mer end Trehundred ilive, dem bød Angantyr Fred, og de toge den gerne. Den

(71)

anden Morgen lod Angantyr Halsfedet end-
de, og ei blev fundet en levende Mand,
thi de som ei selv kunde bære sig derfra,
vare druknede i Blod. Hloburs Lig blev
fundet paa en Holt, og der Angantyr kom
til, stod han der tiende længe og stirrede
paa det bevæget i Sind, men der han
maatte komme til Orde, mælde han saa:

Broder! Broder!
Jeg dig bed
Guld og Mæer,
Mænd og Lande;
Nu ei har du
Guld, ei Glæde,
Lidet Land at
Bygge paa.

Du vilde have
Halve Lirking,
Nær ved Hjerte
Heelt du fik det,
Heel er Lirking,
Du i Evende
Halve flovet.

